

ли е вълнение въ неговата душа, помислихъ си азъ, съ какво ли сж заняти неговитѣ мисли: заради миналото и за сждбата на своята родина ще бжде се замислилъ той, или го безпокои въпросътъ за неговата собствена участъ . . . Въобще офицеритѣ се стараяха да не гледатъ на страна, може-би, за да не срѣщатъ враждебнитѣ поглѣди на своитѣ неотдавнашни роби а сега господари и заповѣдници — Българи; а солдатитѣ, особено негритѣ, които бѣха доволно много, глѣдаха на сѣкадѣ и искахъ ту вода ту тютюнъ. Споредъ както ми обясниха, тия роби били отъ султановата гвардия. Виждаше се, че сж все отборъ хора, твърдѣ здрави бѣха на глѣдъ и много добрѣ облѣчени — въ еднакви форменни дрехи. Закарахъ ги на край градътъ и ги вмѣстихъ въ единъ ограденъ съ камененъ зидъ дворъ, който едно врѣме билъ казарма. Пуцахъ ги да влѣзватъ въ вратата по единъ или по двама, и така офицеринътъ който стоеше при вратата ги пречете. Около дворътъ насѣкждѣ туриха стражи и тосъ часъ се даде распоряжение за да имъ се донесе вода и да имъ се приготви храна. Много офицери отъ орловския пълкъ влѣзоха въ дворътъ; слѣдъ тѣхъ и азъ отидохъ за да разглѣдамъ по-изблизо неприятелитѣ си и се надѣвахъ да се разговарямъ съ турскитѣ офицери на нѣкой европейски езикъ. А послѣ стана явно че никой отъ тѣхъ незнае да говори на никой другъ языкъ освѣнъ на своя матерний; но тогасъ се намѣри единъ Българинъ, който знаеше турски и френски; той ни стана преводачъ. Азъ попитахъ турскитѣ офицери, какъ се обхождатъ тѣ съ нашитѣ заробени и ранени.

— Тѣй сжщо добрѣ, както и Русситѣ съ насъ,